

ພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ---ທຸງສັນຍານຕໂລກ
ໂດຍ ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ການທັກທາຍມາຍັງທ່ານ ທຸກຄົນ ແລະ ອະທິຖານວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະນຳພາຄວາມຄິດ ແລະ ດົນໃຈຖ້ອຍຄຳຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານໃນມນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກ່າວຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຈັກຢາງສອງຢາງກ່ຽວກັບຂ່າວສານທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ ໃນເຊາມນຈາກ ຊິດສະເຕີ ອອນເລດ ແລະ ອະທິການເບີຕັນ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ກ່ຽວກັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການ ຂອງສາສນາຈັກ. ດັ່ງທີ່ກ່າວມານ, ປົນ ເປັນປີຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງໂຄງການທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈ, ຊຶ່ງໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດ ຂອງຫລາຍໆຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກບາງຄົນ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງໂຄງການນຂນ ຜູ້ຊຶ່ງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ—ຫລາຍທີ່ສຸດ ບຸລຸດທີ່ມີເນດຕາ ແລະ ສາມາດຫລົງເຫັນອະນາຄົດ.

ດັ່ງທີ່ອະທິການເບີຕັນ ແລະ ຊິດສະເຕີ ອອນເລດ ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ກ່າວເຖິງ, ອະທິການຂອງຫວອດມີໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະດູແລຄົນຂັດສິນ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຫວອດເພິນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດ ຮັບໃຊ້ເປັນອະທິການຢູ່ຫວອດໜຶ່ງໃນເມືອງເຊົາເລັກ ດູແລ ສະມາຊິກ 1,080 ຄົນ, ລວມທັງແມ່ໝ້າຍ 84 ຄົນ. ຫລາຍຄົນກໍມີຄວາມຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍແທ້ໆ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ສຳລັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ ແລະ ກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄພ່ພິນຍຸກສູດທ້າຍ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ.

ບັດນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກອງປະຊຸມເປັນວັນຄົບຮອບ ສາມປີນັບແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກ. ເປັນຊ່ວງປີທີ່ຫຍຸ້ງຫລາຍສົມຄວນ, ເຕັມໄປດ້ວຍ ການທ້າທາຍຫລາຍຢາງ, ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບພອນຫລາຍຈົນນັບບຖ້ວນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດໄປອຸທິດພຣະວິຫານ ຫລັງໃໝ່ ແລະ ອຸທິດຫລັງເກົ່າຄືນໃໝ່ ຊຶ່ງເປັນພອນທີ່ປິຕິຍິນດີ ແລະ ສັກສິດຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ກ່ຽວກັບພຣະວິຫານນແຫລະ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວນຳທ່ານໃນມນ.

ໃນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ປີ 1902, ທ່ານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ປະທານຂອງສາສນາຈັກໄດ້ກ່າວເປີດ ກອງປະຊຸມດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ມີຄວາມຫວັງວ່າ ໃນມໜຶ່ງພວກເຮົາຈະມີ “ພຣະວິຫານຕຸງຢູ່ໃນຫລາຍໆບ່ອນ [ທົ່ວໂລກ] ບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການ ແລະ ເດີນທາງໄປຫາໄດ້ງ່າຍ.”¹

ໃນລະຫວ່າງ 150 ປີ ຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂນ, ຈາກປີ 1830 ຫາປີ 1980, ພຣະວິຫານ 21 ຫລັງໄດ້ຖືກສ້າງຂນ, ລວມທັງພຣະວິຫານເຄີດແລນ, ໂອໄຮໂອ, ແລະ ນາລູ, ອິລິນອຍ. ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບ 30 ປີ ນັບແຕ່ປີ 1980, ໄດ້ມີພຣະວິຫານລວມທັງໝົດ 115 ຫລັງທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂນ ແລະ ອຸທິດ.

ມວນນກໍໄດ້ປະກາດການຕຽມສ້າງພຣະວິຫານອີກ 3 ຫລັງ, ແລະ ຕອນນ ມີພຣະວິຫານທີ່ກຳລັງສ້າງ ຫລື
ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຢູ່ 26 ຫລັງ. ຈຳນວນພຣະວິຫານຈະມີເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ຈຸດເປົ້າໝາຍທີ່ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ຫວັງໄວ້ໃນປີ 1902 ພວມເກີດເປັນຈິງ. ຄວາມປາດຖະໜາ
ຂອງພວກເຮົາແມ່ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານສະດວກແກ່ສະມາຊິກໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ ຈະເປັນໄປໄດ້.

ພຣະວິຫານຫລັງໜຶ່ງທີ່ພວມສ້າງຢູ່ໃນຕອນນແມ່ນຢູ່ໃນເມືອງມານາອູສ, ປະເທດບຣາຊິນ. ຫລາຍປີກ່ອນ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບສະມາຊິກຈຳນວນປະມານລ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເດີນທາງຈາກເມືອງມານາອູສ,
ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນກາງປ່າອາມາຊອນ, ໄປຫາພຣະວິຫານທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດຢູ່ເມືອງເຊົາປາໂລ, ປະເທດບຣາຊິນ---
ເປັນລະຍະທາງເກືອບເຖິງ 2,500 ໄມ (4,000 ກິໂລແມັດ) ຈາກເມືອງມານາອູສ. ໄຜ່ພົນທີ່ຊື່ສັດເຫລົ່ານນ
ໄດ້ໄປທາງເຮືອສີມ ລ່ອງໄປຕາມແມ່ນ້ຳອາມາຊອນ ແລະ ສາຂາຂອງມັນ. ຫລັງຈາກໄດ້ໄປທາງນ້ຳແລ້ວ,
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນລົດເມໄປອີກສາມມ ຕາມເສນທາງທີ່ເປັນຊຸມຫລຸບ ໂນນ, ມີອາຫານກິນເລັກນ້ອຍ ແລະ
ປ່ອນນອນທີ່ບໍ່ສະດວກສະບາຍ. ຫລັງຈາກເຈັດມເຈັດຄິນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານຢູ່ເມືອງເຊົາປາໂລ,
ປ່ອນທີ່ໄດ້ກະທຳພິທີການແຫ່ງນິລັນດອນ. ການເດີນທາງກັບບ້ານກໍ່ຫຍຸ້ງຍາກເທົ່າໆກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພິທີການ ແລະ ພອນຂອງພຣະວິຫານ, ແລະ ເຖິງແມ່ນເງິນຈະໝົດໄປ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູຕພອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ.² ບັດນ, ຫລາຍປີຈາກນນ,
ສະມາຊິກຂອງເຮົາໃນເມືອງມານາອູສ ມີຄວາມປະຕິຍິນດີຫລາຍທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ພວມ
ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳອີໂອ ເນກະໂຣ. ພຣະວິຫານຈະນຳຄວາມຊື່ນຊົມມາໃຫ້ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດໃນປ່ອນ
ທີ່ມັນຕັ້ງຢູ່.

ການລາຍງານກ່ຽວກັບການເສຍສະລະ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຮັບເວົ້າພອນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະປະທັບໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຕພຣະວິຫານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນເລື່ອງໜຶ່ງອີກກ່ຽວກັບ ນາຍທີຣີ ແລະ ນາງຕາຣາຣາອີນາ ໂມອູ ທຳ ພ້ອມດ້ວຍລູກ 10
ຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ທັງຄອບຄົວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສນາຈັກໃນຊ່ວງລະຍະປີ 1960, ຕອນຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ໄປ
ຫາເກາະຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ປະມານ 100 ໄມ (160 ກິໂລແມັດ) ທາງໃຕ້ຂອງປະເທດຕາຣີດີ. ບດີນເຂົາເຈົ້າ
ກໍ່ເລີ່ມປາຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບພອນຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນທີ່ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ໃນເວລານນ, ພຣະວິຫານຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດສຳລັບຄອບຄົວໂມອູ ທຳ ແມ່ນຢູ່ເມືອງແຮມມິຕັນ ປະເທດນິວຊີແລນ,
ໄກປະມານ 2,500 ໄມ (4,000 ກິໂລແມັດ) ຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້, ຊຶ່ງຕ້ອງຈ້າງຍົນໃນລາຄາແພງ
ເພື່ອບິນໄປ. ຄອບຄົວໃຫຍ່ຂອງໂມອູ ທຳ ຜູ້ຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ໂດຍສວນນ້ອຍຕອນໜຶ່ງ,
ບໍ່ມີເງິນພຽງພໍທີ່ຈະຈ້າງເຄື່ອງບິນ, ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີວຽກໃຫ້ເຮັດຢູ່ໃນເກາະນນ. ສະນນ ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ ເຈໂຣນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປທຳງານຢູ່ບຸຣຸທີ່ ນິວກາ ໂດເນຍ, ຊຶ່ງຢູ່ໄກປະມານ 3,000 ໄມ
(4,800 ກິໂລແມັດ) ຢູ່ທາງພາກຕາເວັນຕົກ. ເຈາຂອງບຸຣຸໄດ້ຈ່າຍຄ່າເດີນທາງໃຫ້ພະນັກງານໄປຫາບຸຣຸ,
ແຕ່ບໍ່ຈ່າຍຄ່າເດີນທາງກັບບ້ານ.

ພລູກໂມອູ ທຳ ສາມຄົນໄດ້ທຳໜ້າໜີ້ຢູ່ແຮ່ເປັນເວລາສີ່ປີ, ອອກແຮງຄູດ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍແຮ່ທີ່ໜັກ.
ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ຄົນດຽວເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກັບໄປຢາມບ້ານປີລະເທືອນຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ, ປະໃຫ້ລູກຊາຍຢູ່
ນິວກາໂດເນຍ.

ຫລັງຈາກໄດ້ທຳໜ້າໜີ້ເປັນເວລາສີ່ປີ, ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ແລະ ລູກຂອງລາວໄດ້ທ້ອນເງິນພໍສຳລັບ
ຄອບຄົວຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານນິວຊີແລນ. ທຸກຄົນໄດ້ໄປ, ຍົກເວນແຕ່ລູກສາວຄົນໜຶ່ງ. ເຂົາເຈາໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນ
ຊົ່ວກາງເວລາ ແລະ ນິລັນດອນ, ຊຶ່ງເປັນປະສົບການທີ່ຊື່ນຊົມ ແລະ ບອາດຈະບັນລະຍາຍໄດ້.

ຫລັງຈາກ ພຣະວິຫານ, ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ໄດ້ກັບໄປນິວກາໂດເນຍທັນທີ, ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ທຳໜ້າໜີ້
ເປັນເວລາສອງປີຕົ້ນອີກ ເພື່ອຈ່າຍຄ່າເດີນທາງໃຫ້ລູກສາວຜູ້ໄດ້ໄປພຣະວິຫານນຳເຂົາເຈາ---ລູກສາວ
ຜູ້ແຕ່ງງານພ້ອມດ້ວຍລູກ ແລະ ສາມີຂອງນາງ.

ໃນຕອນເຖາແກ່, ບະລາເດີ ກັບ ຊິດສະເຕີໂມອູ ທຳ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.
ຫລັງຈາກ ພຣະວິຫານປາປີຕີ ຕາຣີດີ ໄດ້ສ້າງສຳເລັດ ແລະ ອຸທິດແລ້ວ, ເຂົາເຈາໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຢູ່ທີ່ນນ
ສອງເທືອ.³

ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈາ, ພຣະວິຫານແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າກ້ອນຫີນ ແລະ ສີມັງເຫຼົ່ານັ້ນ.
ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ມີສັດທາ ແລະ ຖືສິນອົດເຂາ. ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການທົດສອບ ແລະ ປະຈັກພະຍານ.
ມັນມີການຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດ ໂດຍການເສຍສະລະ ແລະ ການຮັບໃຊ້.

ພຣະວິຫານຫລັງທຳອິດທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຍຸກນແມ່ນພຣະວິຫານຢູ່ເມືອງເຄິດແລນ, ລັດໂອໄຮໂອ.
ຕອນນັ້ນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈາທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ບັນຊາໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນ,
ແລະ ເຂົາເຈາກໍໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນ. ແອວເດີ ຣີເບີ ຊີ ຄິນ ໂບ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈາຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກຍາກ
ລຳບາກ, ບັນຫາ, ແລະ ຄວາມ ໂສກເສາທີ່ເຮົາຜ່ານຜ່າເພື່ອຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ.”⁴ ຈາກນັ້ນ, ຫລັງຈາກໄດ້
ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈາພັດໄດ້ຖືກໄລ່ໜີຈາກລັດໂອໄຮໂອ ແລະ ຈາກພຣະວິຫານທີ່ເຂົາເຈາຮັກ.
ໃນທີ່ສຸດເຂົາເຈາໄດ້ພົບບ່ອນພັກຜ່ອນ---ເຖິງແມ່ນເປັນພຣະຊົ່ວຄາວ---ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳມິດຊີສິບປີ ໃນລັດ
ອິລິນອຍ. ເຂົາເຈາໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເມືອງນນວ່າ ນາວູ, ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍສັດທາຂອງ
ເຂົາເຈາ ເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງຂຶ້ນແດ່ພຣະເຈາຂອງເຂົາເຈາ. ເຂົາເຈາຖືກຂົ່ມເຫັງອີກ,
ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ, ບດິນຫລັງຈາກໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານນາວູແລ້ວ, ເຂົາເຈາຖືກຂົ່ມໄລ່ໜີຈາກບ້ານເຮືອນອີກ,
ແລະ ໄດ້ພາກັນໄປຊອກຫາບ່ອນພັກພາອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານ.

ການດນລິນ ແລະ ການເສຍສະລະເລີນຕນອີກ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈາຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ 40 ປີ ເພື່ອສ້າງ
ພຣະວິຫານເຊົາເລັກ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຢາງສະງ່າງາມຢູ່ບອງໃຕ້ຈາກສູນກາງປະຊຸມໃຫຍ່ທີ່ທ່ານມາຮ່ວມໃນນນ.

ມີການເສຍສະລະໃນຫລາຍລະດັບ ເມື່ອກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ການໄປພຣະວິຫານ.
ຫລາຍຄົນໄດ້ເຮັດວຽກງານໜັກ ແລະ ດນລິນເພື່ອວ່າເຂົາ ແລະ ຄອບຄົວຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະວິຫານ
ຂອງພຣະເຈາ.

ເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະວິຫານ? ຜູ້ທີ່ເຂົາໃຈພອນນິລັນດອນ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະ ວິຫານ ຮູ້ວ່າບໍ່ມີການເສຍສະລະໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ, ບໍ່ມີການດຸນລົງໃດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີເສນທາງໃດທີ່ຍາວໄກເກີນໄປ, ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ເອົາຂະນະບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຄວາມລຳບາກໃດທີ່ອົດທົນຕໍ່ບໍ່ໄດ້. ເຂົາເຈົ້າເຂົາໃຈວ່າ ພິທີການຊ່ອຍໃຫ້ລອດທິຣັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ອະນຸຍາດເຮົາໃຫ້ສາມາດກັບໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໃນມື້ໜຶ່ງ ໃນຄວາມສຳພັນຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ອຳນາດຈາກເບອງບິນແມ່ນກຸ້ມຄ່າສຳລັບການເສຍສະລະ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດ.

ທຸກວັນນ ເຮົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທົນກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນການເດີນທາງໄປພຣະວິຫານ. ແປດສິບຫ້າເປີເຊັນຂອງຈຳນວນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກໃນຕອນນ ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະວິຫານປະມານ 200 ໄມ (320 ກິໂລແມັດ), ແລະ ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກເຖິງປານນັ້ນ.

ຖ້າທ່ານໄດ້ໄປພຣະວິຫານແລ້ວສຳລັບຕົນເອງ, ແລະ ຖ້າທ່ານອາໄສຢູ່ໃກ້ພຣະວິຫານ, ການເສຍສະລະຂອງທ່ານອາດເປັນເວລາທີ່ທ່ານຕ້ອງໄດ້ຈັດໄວ້ຈາກພິທີຫຍຸ້ງຍາກ ເພື່ອໄປພຣະວິຫານເປັນປະຈຳ. ມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນພຣະວິຫານແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາເຮັດວຽກງານແທນເຂົາເຈົ້າ, ເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ບັນລຸສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຕົນເອງ. ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ປະກາດຢ່າງໜັກໜື່ນວ່າ: "ຜູ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ໂສ້ແຫ່ງການເປັນຂ້າທາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈະຫລຸດອອກຈາກເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມມິດມົວທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າຢູ່ຈະສະຫລາຍໄປ, ຄວາມສະຫວ່າງຈະສ່ອງເຂາມາຫາເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຢູ່ໃນໂລກວິນຍານເຖິງວຽກງານທີ່ໄດ້ເຮັດແທນເຂົາເຈົ້າໂດຍລູກຫລານຢູ່ພື້ນ, ແລະ ຈະຊິມຸ້ມນຳທ່ານໃນການກະທຳໜ້າທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ." ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວຽກງານນັ້ນແມ່ນຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດ.

ໃນຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ໃນປະສົບການຕ່າງໆທີ່ສັກສິດ ແລະ ໜ້າຊົງຈຳທີ່ສຸດ ແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໄປພຣະວິຫານນຳກັນ ເພື່ອເຮັດພິທີການຜະນິກແທນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ.

ຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ໄປພຣະວິຫານເທື່ອ, ຫລື ຖ້າທ່ານເຄີຍໄປ, ແຕ່ຕອນນັ້ນບໍ່ຄຳຄວນພິສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົາພຣະວິຫານ, ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃດທີ່ສຳຄັນຫລາຍໄປກວ່າການທີ່ຈະໄດ້ມີຄ່າຄວນພິທີຈະໄປພຣະວິຫານ. ການເສຍສະລະຂອງທ່ານອາດເປັນການນຳຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ມາເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມເໝາະສົມສຳລັບໃບຮັບຮອງ, ບາງທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຖມນິໄສເກົ່າອັນທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ເໝາະສົມ. ບາງທີ່ອາດເປັນວ່າ ຕ້ອງມີສັດທາ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ບວ່າມັນຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ, ໃຫ້ພະຍາຍາມມີຄ່າຄວນທີ່ຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ມີໃບຮັບຮອງເຂົາພຣະວິຫານ ແລະ ນັບຖືມັນວ່າເປັນຊັບສິນທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດ, ເພາະມັນເປັນແນວນັ້ນແທ້.

ຈົນກວ່າທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາພອນທັງໝົດທີ່ສໍາຄັນທ່ານຢູ່ໃນນາມ, ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ສາສນາຈັກກະໄວ້ໃຫ້ທ່ານ. ໃນພອນທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງການເປັນສະມາຊິກຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ແມ່ນພອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັດນ, ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໄວລຸ້ນ, ຈົ່ງຫລຽວຫາພຣະວິຫານຕະຫລອດເດ. ຢາເຮັດສິ່ງໃດທີ່ກັດກັນພວກເຈົ້າຈາກການໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະ ຮັບເອົາພອນນິລັນດອນທີ່ສັກສິດຢູ່ໃນນາມ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຜູ້ທີ່ໄປພຣະວິຫານເປັນປະຈຳ ເພື່ອຮັບບັບຕິສະມາແທນຄົນຕາຍ, ໄດ້ລູກນອນແຕ່ເຊາ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ໄປເຮັດພິທີບັບຕິສະມາດັ່ງກ່າວ ກ່ອນໄປໂຮງຮຽນ. ມັນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີຫລາຍ.

ສໍາລັບທ່ານຜູ້ມີລູກທີ່ຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຄໍາແນະນຳທີ່ສະຫລາດຂອງປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ນຳທ່ານ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຄົງເປັນສິ່ງດີຫລາຍ ... ຖ້າພໍ່ແມ່ຈະຕິດຮູບພຣະວິຫານໄວ້ຢູ່ໃນຫ້ອງນອນຂອງລູກ, ນັບແຕ່ເວລາເຂົາເປັນແອນນ້ອຍຢູ່, ເພື່ອຈະໄດ້ຫລຽວເຫັນທຸກມ ແລະ ກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຂົາ. ເມື່ອເຂົາເຖິງອາຍຸທີ່ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດສິ່ງສໍາຄັນກ່ຽວກັບການໄປພຣະວິຫານ, ແລ້ວມັນຈະເປັນການໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວ.”⁶

ກຸ່ມເດັກນ້ອຍໄດ້ຮ້ອງເພງນຢູ່ໃນຂຸນປະຖົມໄວ້ວ່າ:

ເຮົາຢາກເຫັນພຣະວິຫານ
ເຮົາຢາກໄປຫາໃນມໝິ່ງ.
ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍານຳພຣະບິດາ;
ເຮົາຈະສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງ.⁷

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງພຣະວິຫານ.

ໂລກທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ນອາດເປັນບ່ອນທີ່ມີການທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ. ເຮົາມັກຈະຖືກຫຼົ່ມລ້ອມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ຈະດົງຈ່ອງເຮົາລົງ. ເມື່ອທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄປບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຮົາຈິຈຳພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນນາມ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດປະເຊີນກັບການທົດລອງທຸກຢ່າງ ແລະ ເອົາຊະນະການລໍລ່ວງໄດ້. ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດນ, ເຮົາຈະພົບຄວາມສະຫງົບ; ເຮົາຈະສຶດຊິນຂນ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ.

ບັດນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເຖິງ ພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າຈະຈົບ. ບດົນຈາກນ, ເມື່ອພຣະວິຫານມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນໂລກ, ພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງຈະຖືກສ້າງຂຸນຢູ່ໃນເມືອງໜຶ່ງ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ມາໄດ້ຫລາຍກວ່າ 2,500 ປີແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງພຣະວິຫານທີ່ພວມສ້າງຢູ່ກຸງ ໂຣມ, ປະເທດອິຕາລີ.

ພຣະວິຫານທຸກຫລັງແມ່ນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປະຕິບັດ, ມີພອນ, ແລະ ມີພິທີການແບບດຽວກັນ. ພຣະວິຫານຢູ່ກຸງໂຮມ ອີຕາລີ ພວມຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງປະຫວັດສາດພິເສດ ບ່ອນທີ່ອັກຄະສາວິກ ເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນທັງສອງໄດ້ຖືກປະຫານ.

ເດືອນຕຸລາຜ່ານມານ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ອັນສວຍງາມນັ້ນ ຢູ່ພາກ ຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຂອງກຸງໂຮມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດກ່າວຄຳອະທິຖານອຸທິດທິດິນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຂໍໃຫ້ຜູ້ແທນລູຊີໂອ ມາລານ ແລະ ທ່ານ ກິດເຊັບເປ ຊີອາດີ ລອງເຈາເມືອງຂອງກຸງໂຮມ ເປັນຄົນຊ່ວຍດິນກ່ອນ. ເພິ່ນທັງສອງກໍມີພາກສ່ວນໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງ ພຣະວິຫານຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເພິ່ນ.

ມນນມິຂເຝອຫລາຍ, ແຕ່ອົບເອາ, ເຖິງແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າຝົນຈະຕົກລົງມາແຮງ, ແຕ່ເຫັນພຽງສອງສາມເມັດ ຕົກລົງມາເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມນັກຮ້ອງທິສະງ່າງາມ ຮ້ອງເພງໃນພາສາອີຕາລີ ຊື່ວ່າ “The Spirit of God,” ເບິ່ງຄືວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັນໃນສຽງເພງສວດແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະ ກະຕັນຍູຕ ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ. ບສາມາດຢຸດຢາງນໍ້າຕາໄວ້ໄດ້.

ໃນອະນາຄົດ, ຜູ້ທີ່ຊື່ສັດຢູ່ໃນເມືອງນິລັນດອນນ ຈະໄດ້ຮັບພິທີການນິລັນດອນໃນບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ສຳລັບພຣະວິຫານທີ່ພວມຖືກສ້າງຢູ່ໃນ ກຸງໂຮມຕອນນ ແລະ ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພວກເຮົາທຸກຫລັງ, ບວ່າມັນຈະຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນໃດກໍຕາມ. ແຕ່ລະຫລັງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເປັນທຸງສັນຍານຕໂລກ, ເປັນການສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາ ນິລັນດອນຊົງພຣະຊົນຢູ່, ວ່າພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະອວຍພອນເຮົາ ແລະ ແນ່ນອນ, ທີ່ຈະອວຍພອນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ. ພຣະວິຫານແຕ່ລະຫລັງເປັນການສະແດງເຖິງປະຈັກພະຍານ ຂອງເຮົາວ່າ ຊີວິດຫລັງຈາກຄວາມຕາຍແມ່ນແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນດັ່ງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍເປັນພະຍານເຖິງເລື່ອງນັ້ນ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງເສຍສະລະຖ້າຈຳເປັນ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ເພື່ອຈະໄດ້ມີວິນຍານຂອງພຣະວິຫານຢູ່ໃນຫົວໃຈ ແລະ ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງຕິດຕາມພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ ໄປ, ຜູ້ຊົງ ໄດ້ຊົດໃຊ້ຫລາຍທີ່ສຸດແທນເຮົາ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມສູງສົງໃນອານາຈັກ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ນຄິຄຳອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. See Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. See C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook*, 95.